

NEKROLÓG

PROF. DR. ROMICS LÁSZLÓ (1936–2011)

Megrendülve búcsúzunk *Romics László professzor úrtól*, aki hosszú, súlyos betegség után 2011. július 30-án elhunyt. Személyében kitűnő belgyógyász professzort, akadémikust, kiemelkedő vezetőt, kiváló tudóst és tudományszervezőt, de elsősorban egy nagyszerű embert veszítettünk el. Legfontosabb feladatai és tisztségei közül csak néhányat emelek ki: 1985–2001

között a Semmelweis Egyetem III. Sz. Belgyógyászati Klinikájának intézetvezetője, 1996–1999 között a Semmelweis Egyetem rektora volt; 2005-től vezette a Magyar Tudományos Akadémia Orvosi Osztályát, tagja volt az Egészségügyi Tudományos Tanács elnökségének; betöltötte a Belgyógyászati Szakmai Kollégium, a Magyar Belgyógyász Társaság, a Magyar Atherosclerosis Társaság és a MOTESZ elnöki funkcióját, valamint aktívan részt vett a Magyar Diabetes Társaság vezetőségének munkájában. A hazai orvosi tevékenységért adományozható legmagasabb kitüntetések mellett 2005-ben Széchenyi-díjjal tüntették ki.

Eredményeinek és érdemeinek további felsorolása helyett hadd írjak le egy történetet, amit Professzor Úr mesélt el nekünk, akkor fiatal orvosoknak, és ami felvillantja, hogy milyen Ember volt Ő valójában. Néhány évtizeddel ezelőtt, már vezető belgyógyászként egy akut betegség miatt kórházban kezelték. A kórteremben egyedül feküdt, vizet szeretett volna inni, de fájdalmi miatt nem tudott az ágyból felkelni, kínlódva próbálta elérni az éjjeli szekrényen lévő pohárát. Ezt vette észre egy, a folyósón dolgozó festő, aki bement hozzá, és segített neki. Beszélgetésbe elegyedtek. A festő elmondta, hogy megérti



sz szenvedését, mert fiatal kora ellenére már őt is többször műtötték vesekővel, hol a jobb, hol a bal oldalon. Professzor Úr javasolta neki, hogy kit és hol keressen fel, hogy megvizsgálják a mellékpajzsmirigyét, hátha annak túlműködése áll a vesekövesség hátterében. Később kiderült, Professzor Úrnak igaza volt, de a történetet nem ezért mesélte el, hanem azért, hogy felhívja a figyelmünket a

beteg ember kiszolgáltatottságára, amiről sohasem szabad elfeledkeznünk, akkor sem, ha mi magunk még nem éltük át.

Nagyszerű orvos volt, azok közé a klasszikusan gondolkodó belgyógyászok közé tartozott, akik az általános, integráló belgyógyászati gondolkodást mindennél előbbre helyezik.

Kutatómunkája során elsőként végzett alapvető megfigyeléseket a hyperlipidaemiák kóreléleti mechanizmusaival kapcsolatban, nemzetközileg is elismert metodikákat fejlesztett ki.

Mindig józan, bölcsen mérlegelő, humánus vezető volt, akit félelem nélkül tiszteltünk.

Egyik kezelőorvosaként szinte az utolsó pillanatig Vele lehettem. Ez idő alatt is nagyon sokat tanultam Tőle, véleményét mindenről megkérdezhettem. Betegségét hihetetlen türelemmel és alázattal viselte, hosszan tartó szenvedése során emberi méltóságából olyan példát állított eléink, amely előtt mindenkinek fejet kell hajtania. Kedvessége, bölcs tanácsai, a történelemről, Magyarországról, az egészségügy helyzetéről, a fociról folytatott beszélgetéseink nagyon fognak hiányozni. Nyugodjék békében. Szellemisségét igyekszünk megőrizni.

Hosszúfalusi Nóra dr.